15/02/2019

“Θα αναστηθούμε όλοι με άφθαρτα, αιώνια σώματα”

/ Γνώμες

Άγιος Κύριλλος Πατριάρχης Ιεροσολύμων

Ρίζα κάθε καλού έργου είναι η ελπίδα της αναστάσεως. Η προσδοκία της ανταποδόσεως παρακινεί την ψυχή στην αγαθοεργία. Ο εργάτης που ελπίζει στο μισθό των κόπων του, είναι πρόθυμος να υπομείνει κάθε δυσκολία. Ενώ όσοι κοπιάζουν χωρίς την ελπίδα της αμοιβής, γρήγορα εγκαταλείπουν το έργο τους. Ο στρατιώτης που προσδοκά να βραβευθεί, είναι ετοιμοπόλεμος. Κανείς όμως δεν προθυμοποιείται να διακινδυνεύσει για χάρη ασύνετου βασιλιά, που δεν επιβραβεύει τα κατορθώματα των στρατιωτών του.

Με παρόμοιο τρόπο και κάθε ψυχή, όταν πιστεύει στην ανάσταση και στη μέλλουσα ανταπόδοση, φροντίζει για τον εαυτό της. Ενώ όταν δεν πιστεύει στην ανάσταση και στη μέλλουσα κρίση, παραδίνεται στην αμαρτία και στην καταστροφή. Οποίος πιστεύει ότι το σώμα του θ’ αναστηθεί, δεν το μολύνει με ασέλγειες. Ενώ οποίος δεν πιστεύει στην ανάσταση, παραδίνεται στην αμαρτία και κακομεταχειρίζεται σαν ξένο το σώμα του. Είναι λοιπόν σημαντικό το δόγμα της Αγίας Εκκλησίας μας, που αναφέρεται στην ανάσταση των νεκρών. Είναι βασική διδασκαλία της Ορθοδοξίας μας. Και ενώ από πολλούς αμφισβητείται, από την αλήθεια επιβεβαιώνεται. Οι ειδωλολάτρες αμφισβητούν, οι Σαμαρείτες απιστούν, οι αιρετικοί διαστρεβλώνουν το

Μας λένε οι αρνητές: Πέθανε ο άνθρωπος και τάφηκε. Σάπισε στο χώμα και διαλύθηκε σε σκουλήκια. Τα σκουλήκια ψόφησαν κι αυτά. Το σώμα λοιπόν καταστράφηκε και αφανίστηκε. Πως θ’ αναστηθεί;

Μας λένε ακόμα: Όσοι ναυάγησαν, καταφαγώθηκαν από τα ψάρια, που κι αυτά καταφαγώθηκαν από άλλα. Όσοι πάλεψαν με θηρία, έγιναν τροφές σε αρκούδες και σε λιοντάρια, που έφαγαν ακόμα και τα κόκαλά τους. Οι γύπες και οι κόρακες, αφού έφαγαν τις σάρκες των εγκαταλειμμένων στο χώμα νεκρών, πέταξαν και σκορπίστηκαν μακριά. Πως λοιπόν θα συγκεντρωθούν πάλι τα μέλη του σώματος;

Συμβαίνει μάλιστα τα αρπακτικά πουλιά, που τα έφαγαν, να θανατωθούν μακριά, άλλο στις Ινδίες, άλλο στην Περσία κι άλλο στην Ευρώπη. Πώς, τέλος, θα συναρμολογηθούν τα σώματα εκείνων που κάηκαν και που ο άνεμος ή η βροχή διασκόρπισε ακόμα και τη στάχτη τους; Σε όλα αυτά θ’ απαντήσουμε: Για σένα, τον μικρό κι αδύναμο άνθρωπο, απέχουν βέβαια πολύ οι Ινδίες από τη Γερμανία και η Ισπανία από την Περσία. Για τον Θεό όμως, που κρατάει στο χέρι Του ολόκληρη τη γη, όλα είναι κοντινά. Μην κατηγορείς λοιπόν τον Θεό, ξεκινώντας από τη δική σου αδυναμία, αλλά να συλλογίζεσαι τη δική Του παντοδυναμία.

Ο ήλιος, ένα μικρό κτίσμα μέσα στην απέραντη δημιουργία, θερμαίνει με τις ακτίνες του όλη τη γη· και ο αέρας, κτίσμα κι αυτό του Θεού, την περιβάλλει. Ο Θεός λοιπόν, που δημιούργησε και τον ήλιο και τον αέρα, βρίσκεται μακριά από μας;

Υπόθεσε ότι ανακατεύεις διαφορετικούς σπόρους και τους παίρνεις στη χούφτα σου. Είναι δύσκολο σ’ εσένα, τον άνθρωπο, να διακρίνεις τα διάφορα είδη και να τα χωρίσεις σε ομάδες; Όχι, βέβαια. Αν λοιπόν εσύ μπορείς να ξεχωρίσεις όσα βρίσκονται στο χέρι σου, ο Θεός άραγε δεν μπορεί να διακρίνει και να ξεχωρίσει όσα βρίσκονται στο δικό Του χέρι; Πρόσεξε κι ένα επιχείρημα, που αναφέρεται στη δικαιοσύνη. Έχεις διάφορους υπηρέτες. Απ’ αυτούς άλλοι είναι καλοί και άλλοι κακοί. Τιμάς εσύ τους καλούς και επιτιμάς τους κακούς. Κι αν είσαι δικαστής, επαινείς τους αγαθούς και τιμωρείς τους παράνομους.

Αν λοιπόν εσύ, που είσαι θνητός άνθρωπος, απονέμεις δικαιοσύνη, ο Θεός, ο αθάνατος Βασιλιάς των όλων, δεν θα απονέμει δικαιοσύνη; Αν όμως δεν υπάρχει μέλλουσα κρίση, σε ρωτάω: Που βρίσκεται η δικαιοσύνη του Θεού, εφόσον πολλοί ληστές πέθαναν ατιμώρητοι; Πολλές φορές μάλιστα ένας ληστής που έκανε πενήντα φόνους, τιμωρείται για τον ένα. Που λοιπόν θα τιμωρηθεί για τους υπόλοιπους σαράντα εννέα; Βλέπεις ότι, αν δεν υπάρχει μέλλουσα κρίση και ανταπόδοση, κατηγορείς τη δικαιοσύνη του Θεού. Και μην παραξενεύεσαι για την

αναβολή της μελλοντικής κρίσεως. Να σκέφτεσαι, ότι κάθε αγωνιστής στεφανώνεται η ντροπιάζεται μετά τον αγώνα. Ποτέ ο αγωνοθέτης δεν βραβεύει τους αγωνιστές, όσο αγωνίζονται ακόμα. Αλλά περιμένει το τέλος του αγώνα και, μετά από εξέταση, προσφέρει τα βραβεία και τα στεφάνια. Έτσι και ο Θεός, όσο διαρκεί ο αγώνας στη ζωή αυτή, πάντα προσφέρει μια μερική βοήθεια στους δικαίους· μετά το θάνατο όμως, τους δίνει ακέραιο το μισθό. Αν δεν πιστεύεις στην ανάσταση των νεκρών, γιατί καταδικάζεις τους τυμβωρύχους; Αν έλιωσε το σώμα και δεν υπάρχει ελπίδα αναστάσεως, τότε γιατί τιμωρείται ο τυμβωρύχος; Βλέπεις ότι κι αν αρνείσαι με τα χείλη, μέσα σου μένει ακέραιη η πεποίθηση στην ανάσταση.

Ένα δέντρο που κόπηκε, ξαναβλαστάνει και ανθοφορεί. Το ίδιο δεν μπορεί να συμβεί και στον άνθρωπο; Τα σπαρτά που φυτεύθηκαν και θερίστηκαν, μένουν στ' αλώνια. Το ίδιο δεν μπορεί να συμβεί και στον άνθρωπο, που θερίζεται από τον κόσμο αυτό; Τα κλήματα του αμπελιού και τα κλαδιά των άλλων δέντρων, αφού ολότελα κοπούν και μεταφυτευθούν, ζωογονούνται και καρποφορούν. Ο άνθρωπος λοιπόν, για τον οποίο εκείνα δημιουργήθηκαν, αφού πέσει στη γη, δεν είναι δυνατό ν' αναστηθεί; Τι είναι πιο εύκολο, να δημιουργήσει κανείς από την αρχή ένα άγαλμα ή να ξαναπλάσει στο ίδιο σχήμα αυτό που έπεσε κι έσπασε; Ο Θεός λοιπόν, που από το μηδέν μας έπλασε, δεν είναι δυνατό ν' αναστήσει πάλι αυτούς που έζησαν και πέθαναν;

Εξακολουθείς ν' απιστείς σε όσα έχουν γραφτεί για την ανάσταση; Δες τη φυσική δημιουργία και παρατήρησε τα φαινόμενα που μέχρι σήμερα συμβαίνουν: Σπέρνεται το σιτάρι η οποιοδήποτε άλλο σπαρτό. Ο σπόρος πέφτει στη γη και μοιάζει να πεθαίνει. Σαπίζει και αχρηστεύεται σαν τροφή. Όμως ο σαπισμένος σπόρος ανασταίνεται χλοερός, ανασταίνεται ωραιότατος. Το σιτάρι αυτό, καθώς και τ' άλλα σπαρτά, έγινε για μας. Δεν έγινε για τον εαυτό του. Εφόσον λοιπόν εκείνα, που δημιουργήθηκαν για μας, ζωοποιούνται πάλι, αφού νεκρωθούν, εμείς οι ίδιοι, για τους οποίους εκείνα πλάστηκαν, δεν είναι δυνατό ν' αναστηθούμε μετά το θάνατο μας; Το χειμώνα τα δέντρα εμφανίζονται σαν νεκρά. Που είναι τα φύλλα της συκιάς; Που είναι τα σταφύλια στο αμπέλι; Το χειμώνα φαίνονται όλα νεκρά. Την άνοιξη όμως όλα εμφανίζονται χλοερά. Και όταν φτάσει ο κατάλληλος καιρός, τότε από το θάνατο γεννιέται η ζωή. Γνωρίζοντας ο Θεός την απιστία σου, σου εμφανίζει κάθε χρόνο την ανάσταση με τα φαινόμενα αυτά. Έτσι, βλέποντας όσα συμβαίνουν στ' άψυχα, να πειστείς για όσα συμβαίνουν στα έμψυχα.

Πριν από εκατό η διακόσια χρόνια, όλοι εμείς που ήμασταν; Δεν γνωρίζουμε τον τρόπο δημιουργίας του ανθρώπινου σώματος; Δεν γνωρίζεις ότι από απλή και ασθενική και ασχημάτιστη ύλη γεννιόμαστε; Και απ' αυτή την απλή και ασθενική

ύλη σχηματίζεται και το ανθρώπινο σώμα και αποκτά δύναμη στα νεύρα, λάμψη στα μάτια, όσφρηση στη μύτη, ακοή στ’ αυτιά, ομιλία στη γλώσσα, παλμούς στην καρδιά, εργασία στα χέρια, οδοιπορία στα πόδια και κάθε άλλο χαρακτηριστικό των μελών. Η ασθενική εκείνη ύλη μεταβάλλεται σε ναυπηγό η οικοδόμο η αρχιτέκτονα η εργάτη η στρατιώτη η άρχοντα η νομοθέτη η βασιλιά. Αφού λοιπόν με ευτελή υλικά μας έπλασε ο Θεός, δεν θα μπορεί να μας αναστήσει, όταν πεθάνουμε; Αυτός που την τόσο τιποτένια ύλη μετέβαλε σε ανθρώπινο σώμα, δεν θα μπορέσει πάλι να το αναστήσει, όταν νεκρωθεί; Αυτός που από την ανυπαρξία έφερε την ύπαρξη, δεν θα μπορέσει να αναστήσει το δημιούργημά του; Πάρε κι από τον έναστρο ουρανό μιαν ολοφάνερη απόδειξη, ότι είναι δυνατή η ανάσταση των νεκρών. Ένα ουράνιο φαινόμενο που επαναλαμβάνεται κάθε μήνα: Η σελήνη φαίνεται να λιγοστεύει, να μικραίνει τόσο πολύ, που να μην τη βλέπουμε καθόλου. Πάλι όμως εμφανίζεται, μεγαλώνει και παίρνει το προηγούμενο της μέγεθος. Και μάλιστα, για να είναι πληρέστερο το παράδειγμα, κατά καιρούς έχουμε εκλείψεις σελήνης και εναλλαγές στη φωτεινότητά της, μέχρι που γίνεται κατακόκκινη σαν αίμα, για να μην απιστείς στην ανάσταση των νεκρών, εσύ, που κατασκευάστηκες από αίμα, αλλά, βλέποντας στη σελήνη την εναλλαγή, να πιστέψεις ότι το ίδιο μπορεί να γίνει και σ’ εσένα.

Αυτές τις αποδείξεις μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει, όταν συζητάει με άπιστους ειδωλολάτρες. Αφού αυτοί δεν παραδέχονται την Αγία Γραφή, πολέμησέ τους με όπλα άγραφα, δηλαδή με συλλογισμούς και παραδείγματα από τη φύση. Οι άθεοι αυτοί δεν έχουν ιδέα για το νόμο του Μωυσή, για τις προφητείες του Ησαΐα, για τα ευαγγέλια, για τις επιστολές του Παύλου. Ας δούμε τώρα πως θ’ αντιμετωπίσουμε τους Σαμαρείτες. Αυτοί δέχονται το νόμο του Μωυσή, δεν αναγνωρίζουν όμως τους Προφήτες. Πως λοιπόν θα τους πείσουμε για την ανάσταση των νεκρών; Ας χρησιμοποιήσουμε τα κείμενα που παραδέχονται. Λέει ο Θεός στον Μωυσή: «Εγώ είμαι ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ» *(Έξοδος 3:6)* . Οπωσδήποτε με τα λόγια αυτά αναγνωρίζει, ότι ο Αβραάμ, ο Ισαάκ και ο Ιακώβ δεν εξαφανίστηκαν, αλλά υπάρχουν. Γιατί αν δεν υπήρχαν, ο Θεός θα ήταν Θεός όντων ανύπαρκτων. Ποιος όμως βασιλιάς είπε ότι είναι βασιλιάς στρατιωτών ανύπαρκτων; Ποιος ακόμα πλούσιος δηλώνει πλούτη που δεν έχει; Πρέπει επομένως να υπάρχουν και ο Αβραάμ και ο Ισαάκ και ο Ιακώβ. Έτσι μόνο ο Θεός θα είναι Θεός ζωντανών. Γιατί δεν είπε «ήμουν κάποτε Θεός τους», αλλά «είμαι Θεός τους».

Αλλά έχουν αντιρρήσεις και σ’ αυτό το σημείο οι Σαμαρείτες. Ισχυρίζονται, ότι μπορεί να ζουν οι ψυχές του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, τα σώματά τους όμως δεν είναι δυνατό ν’ αναστηθούν.

Θα τους πούμε: Το ραβδί του δικαίου Μωυσή ήταν δυνατό να μεταβληθεί σε φίδι *(Έξοδος 4:2-3)*. Τα σώματα των δικαίων δεν μπορούν να ζήσουν και ν’ αναστηθούν; Η πρώτη μεταβολή, που είναι αφύσικη, πραγματοποιήθηκε. Η δεύτερη, που είναι σύμφωνη με τη φύση, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί; Το ραβδί επίσης του Ααρών, αφού κόπηκε και νεκρώθηκε, χωρίς ίχνος νερού βλάστησε *(Αρ. 17: 23)*. Και τούτο, ενώ ήταν μέσα σε σπίτι. Μολαταύτα, βλάστησε σαν να ήταν σε αγρό. Και ενώ βρισκόταν σε ξερό περιβάλλον, μέσα σε μια νύχτα καρποφόρησε σαν τα δένδρα που για πολλά χρόνια ποτίζονται.

Το ραβδί λοιπόν του Ααρών αναστήθηκε. Ο ίδιος ο Ααρών δεν θ’ αναστηθεί; Και ο Θεός που θαυματούργησε σ’ ένα ξύλο, για να του χαρίσει την αρχιερωσύνη, δεν θα θαυματουργήσει στον ίδιο τον Ααρών, για να του χαρίσει την ανάσταση;

Η γυναίκα του Λωτ έγινε στήλη από αλάτι *(Γεν. 19:26)*. Η σάρκα μεταβλήθηκε σε αλάτι. Η νεκρή σάρκα δεν μπορεί να ξαναγίνει σάρκα ζωντανή; Και αν η γυναίκα του Λωτ μεταβλήθηκε σε στήλη από αλάτι, η γυναίκα του Αβραάμ δεν είναι δυνατό ν’ αναστηθεί; Με ποια δύναμη έγινε η μεταβολή του χρώματος στο χέρι του Μωυσή, που άσπρισε σαν το χιόνι κι έπειτα πάλι άλλαξε; Οπωσδήποτε με θείο πρόσταγμα *(Έξοδος 4:6-7)*. Αν λοιπόν τότε το πρόσταγμα είχε δύναμη για τέτοιες μεταβολές, τώρα δεν έχει;

Πώς δημιουργήθηκε ο άνθρωπος; Το γράφει το πρώτο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, η Γένεση: «Και έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο από το χώμα της γης» *(Γεν. 2:7)*. Αν λοιπόν το χώμα έγινε σάρκα, η νεκρωμένη σάρκα δεν μπορεί να ξαναγίνει ζωντανή;

Ας ρωτήσουμε, από τι πλάστηκαν οι ουρανοί και η στεριά και οι θάλασσες; από τι έγιναν ο ήλιος και η σελήνη και τ’ άστρα; Πώς δημιουργήθηκαν τα πουλιά και τα ψάρια και όλα γενικά τα ζώα; ενώ αναρίθμητα διαφορετικά όντα δημιουργήθηκαν από το τίποτα, εμείς οι άνθρωποι, που είμαστε εικόνες του Θεού, δεν είναι δυνατό ν’ αναστηθούμε; Όπως λέει και ο δίκαιος Ιώβ, για το δέντρο υπάρχει ελπίδα αναβλαστήσεως. Γιατί, αν κοπεί, μπορεί να ξανανθίσει, και ο βλαστός του δεν θα χαθεί. Κι αν ακόμα γεράσει η ρίζα του και ξεραθεί ο κορμός του, θ’ ανθίσει πάλι με το πότισμα και θα καρποφορήσει σαν νεοφυτεμένο *(Ιώβ 14:7-9)*. Αν λοιπόν συμβαίνει αυτό στο δέντρο, δεν μπορεί να συμβεί στον άνθρωπο; Χάνεται κι εξαφανίζεται ο πεθαμένος;

Ο προφήτης Ησαΐας λέει: «Θ’ αναστηθούν οι νεκροί, και θα σηκωθούν όσοι βρίσκονται στα μνήματα» *(Ησ. 26:19)*. Ο προφήτης Ιεζεκιήλ διαλαλεί: «Να τι λέει ο Κύριος· θ’ ανοίξω τα μνήματά σας και θα σάς αναστήσω από τους τάφους σας» *(Ιεζ. 37:12)*

. Και ο προφήτης Δανιήλ λέει: «... Νεκροί, που βρίσκονται θαμμένοι στο χώμα, θ' αναστηθούν, άλλοι για να ζήσουν αιώνια και άλλοι για ν' αντιμετωπίσουν αιώνια ντροπή και περιφρόνηση» *(Δαν. 12:2)*.

Πολλά αποσπάσματα της Αγίας Γραφής αναφέρονται στην ανάσταση των νεκρών. Σαν μια απλή υπενθύμιση αναφέρουμε την τετραήμερη ανάσταση του Λαζάρου *(Ιωάννης 11:1-44)*, την ανάσταση του γιου της χήρας της Ναΐν *(Λουκάς 7:11-17)* και της κόρης του αρχισυνάγωγου Ιαείρου *(Ματθαίος 9:18-26)*. Ας αναφέρουμε επίσης, ότι την ώρα της Σταυρώσεως του Κυρίου σκίστηκαν πέτρες, άνοιξαν μνημεία και αναστήθηκαν σώματα πολλών νεκρών *(Ματθαίος 27:51-53)*. Προπάντων όμως να θυμηθούμε, ότι και ο ίδιος ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς *(Ματθαίος 28:1-8)*.

Εκτός απ' αυτές τις περιπτώσεις της Καινής Διαθήκης, μπορούμε να θυμηθούμε από την Παλαιά τον Προφήτη Ηλία και το γιό της χήρας που ανέστησε *(Γ' Βασ. 17:17-24)*. Επίσης τον Προφήτη Ελισσαίο, που έκανε δύο αναστάσεις, μία όταν ζούσε και μία μετά το θάνατο του. Όταν ζούσε, ανέστησε ένα παιδί με την πνοή του *(Α' Βασ. 4:32-37)*. Για να φανερωθεί όμως ότι δεν είναι τιμημένες μόνο οι ψυχές των αγίων, αλλά ότι και στα σώματά τους υπάρχει θεία χάρη, ο νεκρός, που κατέβασαν στο μνημείο του Ελισσαίου, ζωντάνεψε μόλις ακούμπησε το νεκρό σώμα του Προφήτη *(Α' Βασ. 13:20-21)*. Το νεκρό σώμα μπόρεσε και ανέστησε άλλο νεκρό σώμα. Αυτό που ήδη βρισκόταν στον τάφο, έδωσε ζωή στον πεθαμένο. Και ενώ έδωσε ζωή, το ίδιο παρέμεινε στον τάφο, όπως και πρώτα. Γιατί; Για να μην αποδοθεί το θαύμα μόνο στην ψυχή του Ελισσαίου και για ν' αποδειχθεί ότι, κι αν απουσιάζει η ψυχή, βρίσκεται θεία χάρη στα σώματα των αγίων, αφού τόσα χρόνια κατοίκησαν μέσα τους άγιες ψυχές. Τα σώματα αυτά υπηρέτησαν τις άγιες ψυχές και γι' αυτό χαριτώθηκαν. Ας μην απιστήσουμε σαν άμυαλοι στο γεγονός αυτό. Γιατί αν ρούχα και μαντήλια αγίων, που βρίσκονται έξω από το σώμα, ακουμπούν αρρώστους και τους θεραπεύουν, πόσο μάλλον το ίδιο το προφητικό σώμα θα έχει τη χάρη ν' αναστήσει νεκρό.

Ας θυμηθούμε ότι και οι Απόστολοι ανέστησαν νεκρούς: Ο Πέτρος ανέστησε την Ταβιθά στην Ιόππη *(Πράξεις 9:36-42)*, ο Παύλος τον Εύτυχο στην Τρωάδα *(Πράξεις 20:7-12)* και οι υπόλοιποι Απόστολοι διάφορους άλλους, μολονότι δεν αναφέρονται στην Αγία Γραφή όλα τα θαύματα του καθενός.

Ας θυμηθούμε επίσης όσα έγραψε ο Παύλος στους Κορινθίους γι' αυτούς που λένε: «Πως ανασταίνονται οι νεκροί και με ποιο σώμα;» *(Α' Κορινθίους 15:35)*. Γράφει λοιπόν: «Αν οι νεκροί δεν ανασταίνονται, τότε ούτε ο Χριστός αναστήθηκε» *(Α' Κορινθίους 15:16)*. Ονόμασε ανόητους αυτούς που δεν πιστεύουν στην ανάσταση των νεκρών. Έγραψε επίσης στους Θεσσαλονικείς: «Θέλω να γνωρίζετε,

αδελφοί, τι θα γίνει μ’ αυτούς που πέθαναν, για να μη λυπάστε όπως οι άπιστοι, που δεν ελπίζουν πουθενά. Γιατί, αφού πιστεύουμε ότι ο Ιησούς πέθανε και αναστήθηκε, έτσι και ο Θεός αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί Του» *(Α’ Θεσ. 4:13-14)*.

Προσέξτε προπάντων, ότι ολοφάνερα ο Παύλος διακηρύσσει: «Το φθαρτό τούτο σώμα θα γίνει άφθαρτο. Το θνητό θα γίνει αθάνατο» *(Α’ Κορινθίους 15:53)*.

Το σώμα θ’ αναστηθεί. Και μάλιστα όχι έτσι ασθενικό, όπως είναι τώρα, αλλά έχοντας αποκτήσει αφθαρσία. Δεν θα υποφέρει δηλαδή από τον πόνο, την αρρώστια, το θάνατο. Θ’ αλλάξει κατάσταση όπως το σίδερο, που μπαίνει στη φωτιά και μεταβάλλεται σε μια φλεγόμενη μάζα. Κάπως έτσι θα μεταβληθούν οι Ιδιότητες του σώματος μας, σύμφωνα με τη θέλησή του Κυρίου, που θα το αναστήσει.

Θ’ αναστηθεί λοιπόν αυτό το σώμα. Δεν θα έχει την ίδια σύσταση, αλλά θα ζει αιώνια. Δεν θα έχει ανάγκη από συνηθισμένες τροφές, για να συντηρηθεί, ούτε από σκάλες, για να υψωθεί. Τα σώματα μάλιστα των αγίων θα λάμψουν σαν τον ήλιο, καθώς έχει γραφτεί *(Ματθαίος 13:43)*. Θ’ αποκτήσουν τη λαμπρότητα της σελήνης και ολόκληρου τ’ ουρανού. Προβλέποντας ο Θεός την απιστία των ανθρώπων στα προφητικά αυτά λόγια, χάρισε σε μικρά σκουλήκια τη δυνατότητα να φεγγοβολούν από το σώμα τους *(όπως οι πυγολαμπίδες)*. Έτσι, απ’ αυτό που ήδη βλέπουν στη φύση οι άνθρωποι, να πιστεύουν εκείνο που πρόκειται να συμβεί. Ο Θεός, που έδωσε τη φεγγοβολιά σε ασήμαντα σκουλήκια, μπορεί ασφαλώς να κάνει έναν αγιασμένο άνθρωπο να φεγγοβολάει.

Θ’ αναστηθούμε λοιπόν όλοι με άφθαρτα, αιώνια σώματα. Δεν θα τα έχουμε όμως όλοι ίδια. Οι άγιοι θα έχουν ένδοξο σώμα, κατάλληλο και ικανό να επικοινωνεί με τους αγγέλους. Οι αμαρτωλοί θα έχουν κι αυτοί αιώνιο και άφθαρτο σώμα, κατάλληλο όμως να υπομένει ατελεύτητες τιμωρίες, έτσι που να μην κατακαεί και εξαφανιστεί στη φλόγα της αιώνιας φωτιάς. Δίκαια ο Θεός θ’ αμείψει η θα κολάσει τα σώματα και των αγίων και των αμαρτωλών. Γιατί καμιά πράξη μας δεν γίνεται χωρίς τη συμμετοχή του σώματος: Βλαστημάμε με το στόμα. Προσευχόμαστε με το στόμα. Πορνεύουμε με το σώμα. Αγνεύουμε με το σώμα. Δίνουμε ελεημοσύνη με το χέρι. Γενικά σε κάθε πράξη συμμετέχει και το σώμα. Επειδή λοιπόν σε όλα υπηρετεί το σώμα, είναι δίκαιο στη μέλλουσα ζωή να συμμετέχει είτε στην απόλαυση είτε στην τιμωρία.

Ο προφήτης Δανιήλ γράφει: «Εκατομμύρια και δισεκατομμύρια άγγελοι στέκονταν μπροστά Του έτοιμοι να Τον υπηρετήσουν» *(Δαν. 7:10)*. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο αριθμός των αγγέλων είναι μόνο τόσος. Ο προφήτης χρησιμοποιεί αυτές τις

λέξεις, θέλοντας να δείξει το αναρίθμητο πλήθος τους.

Με όλο αυτό το πλήθος των αγγέλων θα παρουσιαστεί τότε, στη μέλλουσα κρίση, ο Τριαδικός Θεός. Μια αγγελική σάλπιγγα θα ηχήσει και θα τους καλέσει όλους με φανερά πια όλα τα έργα τους. Δεν πρέπει λοιπόν από δω να σκεφτόμαστε την ώρα εκείνη και από τώρα να φοβόμαστε; Μήπως είναι μικρή καταδίκη, έστω κι αν δεν ακολουθήσει καμιά άλλη τιμωρία, το να ντροπιαστούμε μπροστά σε τόσο πλήθος; Μήπως δεν προτιμάμε, πολλές φορές, να πεθάνουμε παρά να ντροπιαστούμε μπροστά σε φίλους; Ας ενδιαφερθούμε κι ας φοβηθούμε από τώρα, μην τυχόν και μας αποδοκιμάσει τότε ο Κύριος. Ο Θεός τα γνωρίζει όλα. Δεν έχει ανάγκη να ερευνήσει και να ελέγξει. Μη σκεφτείς λοιπόν: Στο σκοτάδι της νύχτας αμάρτησα, κάνοντας ανήθικες πράξεις η μαγείες ή κάτι άλλο. Είμαι όμως εξασφαλισμένος, γιατί κανείς δεν με είδε. Όλα θα γίνουν φανερά τότε, που ο Θεός θα κρίνει τα κρυφά έργα των ανθρώπων. Το φοβερό πρόσωπο του Κριτή θα σε αναγκάσει να πεις την αλήθεια. Η ίδια η συνείδησή σου θα σε ελέγχει, και τα έργα σου, που θα σε συνοδεύουν, θα σε καταγγέλλουν. Ο Κριτής δεν θα έχει ανάγκη από βιβλία. Αυτό το φανερώνει ο ίδιος λέγοντας: «Θα συναχθούν μπροστά Του όλα τα έθνη, και θα τους ξεχωρίσει όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα γίδια» *(Ματθαίος 25:32)*. Ο βοσκός πως ξεχωρίζει τα πρόβατα από τα γίδια; Μήπως έχει ανάγκη να συμβουλευτεί βιβλία, για να διακρίνει ποια είναι πρόβατα και ποια γίδια; Δεν τα διακρίνει αμέσως από τη μορφή τους; Το απαλό μαλλί δεν φανερώνει το πρόβατο, και το σκληρό το γίδι; Με την ίδια ευκολία θα φανερωθεί τότε αν οι πράξεις μας έχουν καθαριστεί με την εξομολόγηση, και μοιάζουν με μαλλί απαλό και καθαρό, η αν παραμένουν με τις ασυγχώρητες αμαρτίες, και μοιάζουν με μαλλί σκληρό και βρωμισμένο.

Ας αγωνιστούμε λοιπόν όλοι, για να πετύχουμε τη σωτηρία και να υποδεχθούμε με παρρησία τον αιώνιο βασιλιά Χριστό, που πέθανε και αναστήθηκε και βασιλεύει στους απέραντους αιώνες.

πηγή: Αγ. Κυρίλλου Ιεροσολύμων, Η ανάσταση των νεκρών. «Φωνή των Πατέρων» τ.Α΄,σ. 131-144, Ι. Μ. Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής